

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 03/09/2024.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 14

Rất nhiều người học Phật trong lòng còn nhiều nghi vấn. Vì sao vậy? Điều đầu tiên là vì tâm họ không chân thành. Tổ sư Đại đức từng dạy: “*Chỉ thành cảm thông*” – tâm chí thành thì trên cảm thông với chư Phật, dưới cảm thông đến tất cả chúng sanh. Không xuất phát từ tâm chân thành thì sẽ phát sinh ra vô số nghi hoặc.

Nhớ lại mấy mươi năm trước, tôi khát khao tìm Phật pháp chân chánh nhưng không biết tìm nơi đâu. Trong tôi khi đó đơn thuần chỉ là một mảng tâm cầu học chứ không phải tìm học Phật pháp để đạt được mong muốn gì đó. Thế là một ngày nọ, tôi gặp được pháp Hòa Thượng và sự khác lạ trong những bài giảng của Ngài đã khiến tôi chuyên tâm tìm để nghe rồi sau đó phát tâm phiên dịch. Những bản dịch đầu tiên đã được các sư cô đưa lên trang web nhằm phổ biến cho mọi người còn bản thân tôi thì một lòng cần mẫn, nỗ lực phiên dịch.

Đó là những nhân duyên ban đầu, cho nên, chúng ta học Phật mà có nhiều điểm nghi ngờ là vì tâm của chúng ta không chân thành. Điều thứ hai lý giải vì sao người học Phật có nhiều nghi vấn là do họ không chuyên tâm nghe pháp. Nghe pháp cũng phải biết cách nghe. Chúng ta dùng thời gian tập trung nghe pháp nhiều chứ không phải nghe nhiều pháp. Nghe nhiều pháp sẽ khiến chúng ta bị rối, mỗi người một cách khiến chúng ta không biết đâu là đúng đâu là sai.

Hòa Thượng chỉ dạy chúng ta nghe một người thì đi một con đường, nghe hai người thì có hai con đường, nghe ba người thì đứng giữa ngã ba, rồi tiếp tục nghe thêm nhiều người thì chúng ta đứng giữa ngã tư, ngã năm, ngã sáu. Vậy chúng ta biết đi hướng nào đây? Nếu chúng ta chăm chỉ học pháp thì mọi nghi hoặc sẽ dần dần được giải quyết.

Nếu chúng ta từng tham dự 2000 giờ học “*Chuyên đề 1200 đề tài của Hòa Thượng Tịnh Không, Tịnh Không Pháp Sư Gia Ngôn Lục và Tịnh Không Pháp Ngữ*” thì chúng ta sẽ được nghe Hòa Thượng giải thích hết những nghi vấn trong Phật pháp. Vấn đề khó khăn của chúng ta nằm ở chỗ chúng ta nghe quá nhiều người giảng pháp cho nên chúng ta bị lạc trong rừng.

Hòa Thượng là một tấm gương về việc chuyên tâm học pháp. Ngài chỉ đi theo một Thầy. Ngài đến học với Thầy Lý Bình Nam, học đến 10 năm. Ngay ngày đầu tiên đến học đã được lão sư khảo nghiệm một cách rất khó, không dễ gì vượt qua. Hòa Thượng

kể rằng Thầy Lý biết Hòa Thượng từng học với những bậc tài đức là Đại Sư Chương Gia và Giáo Sư Phương Đông Mỹ nhưng vẫn yêu cầu học trò của mình từ nay về sau chỉ được nghe một mình lão sư nói, những kiến thức học tập được trước đó phải bỏ đi và những sách mà học trò muốn xem phải được sự đồng ý của lão sư.

Sự khảo nghiệm này mỗi chúng ta không ai vượt qua được. Chúng ta sẽ nói rằng ông Thầy này quá ngạo mạn. Cho nên chúng ta phải biết mỗi người có cách truyền pháp riêng. Nếu chúng ta cảm thấy không hài lòng thì cứ tìm nơi khác chứ không nên đến với Thầy rồi khen chê là sai rồi. Mình muốn học thì mình phải theo đúng những gì Thầy chỉ dạy, không muốn thì mình có thể đi chỗ khác.

Khi xưa lúc tôi học với Hòa Thượng Tịnh Thuận, Thầy chỉ dạy cách phiên dịch, cứ thế học trò tự học theo cách dịch của Thầy chứ không phải đặt ra nghi vấn vì sao phiên dịch như vậy và câu này phải phiên dịch như thế nào? Thầy sẽ không giải thích mà mỗi học trò phiên dịch theo cách dịch mẫu, cho đến một lúc nào đó, thông qua việc thực hành, học trò sẽ tự mình hiểu được là vì sao phiên dịch như vậy.

Đó là cách dạy ngày xưa còn cách dạy của ngày nay hoàn toàn khác, không phải là tự mình khơi dạy năng lực của chính mình. Hòa Thượng Tịnh Không từng nói cách dạy gia giáo chỉ có ở nhà Phật, Thầy dạy cho trò, bắt đầu từ Thích Ca Mâu Ni Phật truyền đến ngày nay. Cách dạy của nhà Phật khác với cách dạy của thế gian.

Mấy ngày nay chúng ta thấy nhiều người hỏi những câu hỏi không cần thiết. Vì sao vậy? Vì trong lòng của họ có quá nhiều nghi hoặc, ngờ vực. Nếu như chúng ta đã tin theo một vị Thầy, như tin theo Hòa Thượng thì Hòa Thượng dạy, chúng ta cứ làm. Ngày ngày nghe pháp của Hòa Thượng, ngày ngày thật làm theo lời pháp đó thì mỗi ngày chúng ta đều tốt hơn. Còn ngồi đó mà nghi ngờ đặt câu hỏi tại sao phải làm như thế này, thế kia thì chỉ mất thời gian.

Hòa Thượng từng nói rằng Phật pháp ngày nay cần phải phổ biến trên mạng viễn thông, thế là tôi quan tâm đến việc bằng mọi cách thiết lập trang web. Khi tôi tìm được người làm trang web, tôi đã yêu cầu họ thiết kế giao diện trang web theo đúng ý tưởng của mình. Cũng từ lời dạy của Hòa Thượng mà lớp học trên cộng đồng mạng của chúng ta đã trải qua hơn 2000 giờ rồi các buổi giảng trên zoom chúng ta còn đưa thẳng lên youtube để phổ biến. Đến hôm nay, chúng ta thấy lợi ích rất thiết thực.

Cho nên, mọi nghi hoặc của chúng ta là do chúng ta không có tâm chân thành và chúng ta ít nghe pháp, nếu có nghe pháp thì là nghe tạp, không nghe chuyên. Việc nghe chuyên sẽ giúp chúng ta không có nhiều nghi vấn.

Câu hỏi đầu tiên trong bài học hôm nay là: *“Khi con niệm Phật, thường hay xuất hiện nhiều cảnh giới, vậy thì con phải nên làm như thế nào?”* Cảnh giới ở đây có thể là ngửi thấy mùi hương, nghe thấy tiếng nói, tiếng nhạc hoặc cảnh giới gì đó v.v.v... Hòa Thượng trả lời rằng: ***“Trên Kinh Lăng Nghiêm nói, phàm là người tu hành, không***

luận là tu theo pháp môn gì, khi công phu có chút lực thì nhất định sẽ có cảnh giới xuất hiện. Nếu chúng ta lưu ý đến nó thì sẽ khởi phân biệt, chấp trước, ngay đó, cảnh giới này liền trở thành cảnh giới Ma, chướng ngại tâm thanh tịnh của mình”.

Gọi là cảnh giới Ma vì nó làm nhiều loạn tâm thanh tịnh của chúng ta. Cảnh giới xuất hiện mà chúng ta không chú ý đến thì đó là cảnh giới tốt, bên cạnh đó, câu Phật hiệu vẫn đề khởi rõ ràng. Nếu chúng ta mong muốn cảnh giới đó xuất hiện trở lại thì chúng ta càng sai nghiêm trọng.

Có lần Hòa Thượng kể rằng trong đạo tràng niệm Phật có người chụp được hình thần hộ pháp mang đến cho Ngài xem. Vừa thấy là Ngài yêu cầu mọi người mau mau xé bỏ, không được phổ biến. Một khi đã phổ biến trong đạo tràng thì người niệm Phật niệm được một lúc sẽ hướng tâm xem thần hộ pháp đứng ở đâu. Vậy thì đã hỏng mất tâm thanh tịnh, phá hoại đạo tràng niệm Phật.

Người trưởng đạo tràng mà phổ biến những cảnh giới này thì càng sai. Tuy nhiên, ngày nay người ta lại thích phổ biến để được nổi tiếng. Cách đây hơn 20 năm, có lần tôi đi chia sẻ tại Nhà Bè, nơi đó có một đạo tràng niệm Phật. Khi tôi đang nói rất hăng say thì giật mình vì mọi người trong đạo tràng bỗng nhiên đứng dậy chấp tay “***A Di Đà Phật***” rồi si sụp lạy xuống. Hóa ra ba bức tượng in trên lụa rất to treo trong đạo tràng sáng rực khiến họ nghĩ là “***A Di Đà Phật***” hiển linh.

Thật ra đó là do phản chiếu ánh sáng mặt trời từ nền gạch men trắng chiếu đến ba bức tượng khiến sáng rực. Tôi liền yêu cầu tất cả ngồi xuống và nói rằng: “*Hôm nay, mọi người mời tôi tới đây để chia sẻ Phật pháp, tôi đang chia sẻ Phật pháp chứng tỏ rằng tôi là người chủ. Tuy nhiên, tôi là người đầy phiền não, vọng tưởng thậm chí tham sân si vẫn còn nguyên cho nên ánh sáng này không phải là ánh sáng của Phật đâu!*” Nếu lúc đó tôi cũng si sụp lạy thì có lẽ giờ đây cũng đang ở trong tam ác đạo rồi.

Tuy nhiên, một vài người lúc đó đã quay phim và đưa lên mạng nhưng do truyền thông chưa phát triển mạnh mẽ nên mọi việc qua đi mà không ai để ý chứ nếu như bây giờ thì khó sống. Cho nên, người ta mê thì mình phải tỉnh. Tôi rất may mắn là nhờ dịch đĩa giảng của Hòa Thượng được một đến hai năm nên lúc đó đã có một chút chánh kiến. Tôi rất bình tĩnh và giải quyết mọi việc ổn thỏa.

Hòa Thượng từng nói chỉ cần có một chút tâm thanh tịnh, công phu có chút lực thì cảnh giới sẽ xuất hiện và khi cảnh giới xuất hiện thì chúng ta không nên để ý. Trong tâm thanh tịnh của chúng ta có đầy đủ tất cả những cảnh vi diệu thù thắng không thể nghĩ bàn. Chúng ta trở thành Phật mà còn có thể làm được thì việc xuất hiện những cảnh giới đẹp đẽ, vi diệu đương nhiên là sẽ có.

Mọi người đặc biệt lưu ý chỗ này. Thấy lạ mà không lạ, nó xuất hiện thì không để ý đến nó. Hòa Thượng từng dạy rằng người sơ phát tâm tu tập thường sẽ thấy cảnh giới.

Đó là để họ tăng thêm niềm tin, tinh tấn tu hành hơn, nhưng cũng không phải thường xuyên gặp. Thường xuyên thì là cảnh Ma.

Hòa Thượng trả lời tiếp câu hỏi thứ nhất: **“Trong thiền tông nói Ma đến thì trảm Ma, Phật đến thì trảm Phật. Giữ gìn tâm thanh tịnh của mình. Như vậy thì mới đúng.”** Chữ “Trảm” nghĩa là chặt đứt không để ý. Ma hay Phật đến đều tốt nên không cần để trong tâm, chỉ cần giữ tâm thanh tịnh mà nhất tâm niệm Phật, không nên đi tìm máy ảnh để chụp lại hình Phật.

Trước đây có rất nhiều người đi dự pháp hội thấy các cảnh lạ thì liền chụp hình rồi phổ biến khắp nơi, cho rằng việc đó là quá thù thắng. Chúng ta nên nhớ rằng đạo tràng mà thù thắng thì sẽ chẳng thấy cảnh gì cả! Những nơi Hòa Thượng đến giảng pháp hay tu hành thường chẳng có hiện tượng kỳ lạ mà cái lạ chính là người người tu hành tinh tấn, người người phát tâm tích cực làm các việc lợi ích chúng sanh. Việc Ma nhập rồi khóc lóc lu bù trong đạo tràng là cảnh Ma, nhưng người ta lại cho đó là cảnh lạ.

Câu hỏi thứ hai: **“Thưa Hòa Thượng, cư sĩ tại gia chúng con phải xử lý nước cúng Phật như thế nào ạ?”** Sau khi cúng Phật, chúng ta có thể chuyển nước đã cúng sang một chén khác và có thể uống nước đó. Mỗi ngày trước khi lên lễ Phật, chúng ta lau chùi ban Phật và cúng nước mới. Thậm chí chúng ta có thể lau chùi, rửa ly, cốc từ chiều hôm trước. Tuy nhiên, có người nửa tháng, một tháng không thay nước nên nước trong cốc cúng Phật có bụi, có bồ hóng khiến không thể uống được. Bản thân tôi không thấp hương, không cúng nước. Đến giờ thời khóa, tôi chỉ bật đèn sáng là vào lễ Phật.

Rõ ràng, câu hỏi thứ hai này đề cập đến một việc đơn giản chẳng liên quan gì đến sinh tử, chẳng liên quan đến việc giữ tâm thanh tịnh hay vượt thoát luân hồi nhưng lại là mối thắc mắc, không giải quyết được của vị đồng tu này. Hòa Thượng trả lời câu hỏi này rằng: **“Nước cúng trước Phật rất quan trọng, có ý nghĩa và biểu pháp. Nước đại biểu cho tâm thanh tịnh, tâm bình đẳng cho nên chúng ta dùng nước trong để cúng Phật chứ không nên dùng nước trà vì nước trà có màu sắc, không biểu thị sự thanh tịnh.”**

“Phương pháp xử lý thì rất nhiều, không có sự nhất định nào cả! Chỉ cần chúng ta có sự cung kính thì xử lý như thế nào cũng tốt. Có thể uống, có thể dùng nấu ăn hay cũng có thể cúng dường đến súc sanh hoặc tưới hoa.” Ở các vùng nông thôn, chúng sanh dễ kiếm nước còn ở thành thị, chúng sanh cực kỳ khó kiếm nước uống cho nên chúng ta có thể đem nước đã cúng Phật bố thí cho chúng sanh, quan trọng là chúng ta vận dụng tâm chân thành, cung kính của mình để làm bất cứ việc gì.

Câu hỏi thứ ba có người hỏi rằng: **“Thưa Hòa Thượng, từ lúc con đọc qua Vãng Sanh Luận (sách chuyên ghi lại câu chuyện người niệm Phật vãng sanh), con không còn muốn tiếp xúc với người ngoài để nói chuyện tạp, chuyện thừa mà cố gắng niệm**

Phật. Con chỉ muốn ở nhà tĩnh tu niệm Phật. Như vậy có phải là con quá chấp trước không? Con phải làm thế nào để hằng thuận chúng sanh?”

Nghe câu hỏi này, chúng ta phải tự phản tỉnh đến câu nói: “*Đạo tâm sương sớm*” tức là sương đọng trên lá cây buổi sớm thì long lanh nhưng rất nhanh thì rớt mất. Chúng ta có rơi vào trạng thái thấy người ta vãng sanh thì mình cũng mong muốn vãng sanh, nhưng chỉ được ngày đầu tiên, ngày thứ hai, đến ngày thứ ba thì đạo tâm mất tiêu.

Hòa Thượng trả lời câu hỏi này rằng: “*Người sơ học chấp trước, chấp trước này có chỗ tốt chứ không phải không bởi vì công phu của chính mình vẫn chưa có lực, vậy thì phải chú trọng đến sự tu trì và phải nên giữ tâm này (xa lánh với người bên ngoài, không gặp mặt để bàn chuyện phiếm, chuyện thừa). Nhà nho cũng có câu “chặt thiện cố chấp” cho nên sơ học cần phải nên chấp trước.*”

“*Chặt thiện cố chấp*” có nghĩa là cần lựa cái thiện cái tốt để chấp trước hay nói cách khác chúng ta nhất định cố gắng nỗ lực làm tất cả mọi việc nếu thấy những việc đó chân thật có lợi ích cho chúng sanh. Hòa Thượng tiếp lời: “*Đến lúc nào thì chúng ta có thể hằng thuận chúng sanh? Đến khi tâm chúng ta định không bị duyên bên ngoài làm ảnh hưởng, làm mê hoặc thì chúng ta có thể hằng thuận chúng sanh*”.

Còn nếu chúng ta không có “*định*”, tiếp xúc với “*năm đục sáu trần*” mà vẫn bị mê hoặc, vẫn bị khởi tâm động niệm, thì chỉ cần tùy thuận là chúng ta sẽ tạo nghiệp. Do đó, một khi tâm vẫn chưa “*định*” thì cần phải chấp trước. Ví dụ chúng ta bỏ rượu đã 2 năm và tin rằng mình đã rất vững vàng, tuy nhiên khi ngồi chung bàn ăn cùng các bạn nhậu cũ, chúng ta đã say xỉn lúc nào không hay. Cho nên trong hoàn cảnh bản thân chưa thể vượt qua sự cám dỗ, sự mê hoặc thì tốt nhất là chúng ta nên từ chối, nên tránh mặt. Chấp trước này rõ ràng tốt cho chúng ta.

Hòa Thượng nói rằng từ xưa đến nay những thí dụ về những người không biết rõ chính mình, luôn bị hoàn cảnh mê hoặc rồi tùy thuận theo hoàn cảnh mà tạo nghiệp rất là nhiều. Ngài kể: “*Năm xưa khi tôi đang học, lão sư Lý rất hạn chế chúng tôi. Khi chúng tôi chưa đến 40 tuổi thì chúng tôi nhất định không được ra bên ngoài giảng Kinh nói pháp. Trước 40 tuổi mà có giảng Kinh thuyết pháp là chỉ có thể ở trong thư viện Từ Quang của Liên Xã Đài Trung để luyện tập.*”

“*Lão sư không cho chúng tôi ra bên ngoài vì sợ chúng tôi không vượt qua được sự cám dỗ khiến bị đọa lạc. Đây là sự ái hộ của lão sư đối với học trò. Chúng ta hiểu rõ được đạo lý này thì chúng ta mới có thể làm theo sự dạy bảo của lão sư.*” Cho nên có người hỏi rằng họ có chấp trước không khi muốn chuyên tâm tu tập, không bàn chuyện phải quấy tốt xấu nữa sau khi đọc sách về những người vãng sanh thì Hòa Thượng trả lời rằng đối với người sơ học và tâm chưa thanh tịnh thì chấp trước này là tốt.

Chúng ta tự giữ mình cho đến khi tâm chúng ta thanh tịnh không còn bị dụ hoặc và có sức “*định*” thì chúng ta mới tùy duyên. Chúng ta phải tự biết mình có động tâm hay không. Nếu động tâm thì chúng ta nên tránh các duyên, các địa điểm dẫn khởi “*Tài Sắc Danh Thù*”. Nếu chúng ta cảm thấy an toàn không dấy khởi “*năm dục sáu trần*” thì chúng ta nên đi ra bên ngoài vì sự xuất hiện của chúng ta sẽ làm ảnh hưởng đến người khác trong cuộc sống này, tạo ra những tấm gương tu hành, tấm gương hy sinh phụng hiến, tấm gương chân thật nỗ lực làm ra điều tốt.

Nếu chúng ta không phát tâm đi ra bên ngoài thì ai là người đi ra đây? Đó là tâm từ bi mà xuất phương tiện. Kinh Vô Lượng Thọ đã dạy “*Phát tâm Bồ Đề một lòng chuyên niệm*”. Tâm độ chúng sanh là tâm Bồ Đề nhưng tâm này phải chuyên niệm Phật. Nếu chỉ phát tâm Bồ Đề, không một lòng chuyên niệm hoặc ngược lại một lòng chuyên niệm nhưng không phát tâm Bồ Đề thì đều không vắng sanh. Hai điều này tương bổ, tương thành cho nhau./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!